
Zonja prej shiu

Qielli i ngarkuar dhe shiu hollak që spërkaste shtruar tokën, nuk i pengonte njerëzit të dyndeshin dyerve të tregut të madh. Makinat, karrot e furnizimit, këmbësorët zhurmonin si zgjoje bletësh, shitësit rreshtuar trotuareve, ftonin blerësit me vështrime të përvuajtura mikluese.

Në sheshin para magazinës së frutave më tërhuqi vëmendjen një grua e gjatë pa çadër me flokët lidhur prapa. Nuk ngutej të hynte në ndonjë strehë si të tjerët, përkëdhelte me sy piklat e shiut, sfidonte motin me qëndrim shpenguar prej zonje nazike. Kisha përshtypjen se e njihja, po tamam nuk më kujtohej.

“Tërë kjo grua! - përtypa habinë, - e lë veten të laget!”

E hoqa nga mendja, sapo u ndodha ballas mikut tim të hershëm Llazi Vako. Sillej rrotull fillikat, shiu s’i bënte kurrfarë përshtypje. I shtynte ditët me brengën e hidhur të humbjes së gruas dhe djalit. Sa herë e shihja më këpuste shpirtin.

- Qenke bërë ujë! - e qortova miqësisht!

Më kundroi me sytë qelibar prej fëmije të pafajshëm. Flokët e rralluar ruanin gjurmët e dallgëzimit të dikurshëm, balli i gjerë me rrudha të lehta jepte imazhin e burrit fin, po mjekra e rritur, pantallonat e pahekurosurat, xhaketa gjithë zhubra e nxirrnin faqe botës në pikë të hallit.

- Si je?

- Oh! - buzëqeshi i çuditur, si të kisha pyetur për diçka të parëndësishme. Mbase nuk qe fare e qeshur, m’u përhitën vegimet e dikurshme.

- Me se merresh?

- Punojmë vreshtin me Koço Binishin, - u përgjigj sikur recitonte.

Ma thoshte gjithnjë. Harronte, a donte të cekte të vetmin përjetim të ditëve të veta pa ngjyrë, vështirë ta ndaje.

- Sa mirë, mbush kohën.

- I kemi bërë tërë atë hyzmet. Sot e krasitëm, lëngu rrodhi lumë, gjak i lig, do t’i mbushim butet sivjet.

- Sigurisht, - i erdha osh.

U gëzua, sido që e dinte se s’kisha haber nga kultivimi i hardhive.

- Shiu s’ka pushuar fare, - më shikoi ngultas, si të varej nga unë nëse do t’i binte vrugu rrushit të tyre.

- Nuk besoj, - i thashë, - tërë ajo punë!

- Ashtu mendon Binishi.

Si të pendohej pse foli aq shumë, u krodh në botën e vet të errët, zaptuar nga heshtja dhe shpërfillja.

E kapa për krahu.

- Pimë kafe? - i tregova me kokë klubin e çobankave.

Seç pëshpëriti nëpër dhëmbë, mbase ndjesë për kohën.

- Unë s’kam si e shtyj, - u përgjigj pas pak.

Zumë tavolinën e lirë afër dritares. Zhytur mes pallateve bari i vogël me tre tavolina mezi shquhej, ama pijanecët në moshë të re e gjenin symbyllur. Pasi hidhnin ca gota nëpër klubet e tjera, afër mbrëmjes përfundonin aty. E vetmja stoli e barit qenë çobankat. Më e vjetra kaluar të pesëdhjetave, po fytyra e pudrosur, sytë e mëdhenj ndjellës, vetullat e ngritura, i shtynin qejflinjte të besonin se ende mund të jepte. Kamerierja më e re, stërhell zeshkane me nishan të madh ngjyrë ndryshku nën mollëzën e majtë, erdhi të merrte porosinë. I shkela syrin, qeshi plot kuptim.

Dikur Llazi lëshonte batuta të kripura, tani as e vuri re, nisi të rrufisë kafën siç ia shërbyen.

- Sheqerin! - e kujtova.

- Oh, pa shiko!

Grisi paketën me ngathtësi pleqsh. Sado u kujdes ta shtinte në filxhan, gjysmën e lëshoi mbi tavolinë.

- M'u derdh, - u shfajësua.

- S'ka gjë, e pastron ajo.

I bëra shenjë zeshkanes me nishanin petashuq sa një lajthi.

Çatisi me pecetë në dorë, fshiu mbulesën, i buzëqeshi për ta inkurajuar, u largua, duke tundur vithet me lezet.

Llazi nuk e ngriti kokën ta shihte.

- Kemi punuar, jo shaka, - u orvata ta nxjerr nga apatia.

- Eh, - bëri me dorë gjest shpërfillës, - ikën ato.

Çobankat kishin shtrirë llërat mbi banak, vështronin rrugën matanë dritares, ku gëlonin burra e gra me shpatullat qëndisur pikla uji.

- Sa njerëz! - psherëtiu.

Zëri erdhi i mbytur si nga tjetër planet.

- Çfarë the?

- Asgjë, asgjë?!

Nuk më ra ndërmend diçka për të vazhduar, u nguajuan tavolinës me sytë nga sheshi para barit.

Mes kalimtarëve u shfaq gruaja misterioze me gërshetin mbledhur topuz prapa zverkut. Çapiste ngeshëm, rrotullonte sytë, si të grishte dikë të largët, godiste me thua pikat e ujit varur cullufeve.

"Gruaja e shiut!" - mërmërita jo pa habi.

Më shkante mendja vetiu qyshkur e hasa së pari në sheshin e pazarit. E gjatë, e hirshme, e lagur, më cyste kujtesën si vegim i vjetër absurd.

Llazi i shpëtoi plogështisë, zgjati kokën sipër tavolinës, e ndoqi plot ankth, gjersa u zhdruk pas kthesës. Fytyra e zverdhur, trupi i kontraktuar, sytë e skuqur të thatë, më futën dridhmat.

- Ç'pate? - mezi nxora zë.

Vështroi disa çaste përreth i dyzuar.

- S'ka gjë, - u tërhoqa, - mos u verë në siklet.

U koll të qëronte zërin, më kapi dorën.

- Çdo natë e shoh ëndërr, - tha si t'i fliste vetes, - nganjëherë ditën syhapur.

- Çfarë shikon?

- Atë gruan.

- Je i sigurt?

Miratoi me kokë.

- Çfarë bën?

- Zë rrugën, tjetërsohet, shqyen sytë.

- Flet?

- Prit më thotë, pastaj harron, largohet.

- Kaq?

- Mbrëmë pyeti: *"Ku e ke djalin?"*

Ktheva kokën nga ana tjetër të mbajta lotët.

- Ia ke thënë Koços? - m'u dha ta pyes ashtu kot, sa për të mos e lënë gjatë në dhimbjen e vet.

- Jo, jo, - u çel, - vreshti do punë, jo llafe.

Kisha qëlluar në shenjë...

Shiu pushoi, rrezet e diellit mësynë dritaren, i përkëdhelën ballin e vrarë, flokët me dredha të shprishura, supet e lagur.

- Dalim tani? - e pyeta.

- Dalim, - u përgjigj.

I ramë qark tregut. Gruan e gjatë me flokët lidhur prapa kokës nuk e pamë më.

Treti me shiun.

2021/ 21 shkurt
